U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. S.**, zast. JUDr. Markem Janstou, advokátem, se sídlem nám. Míru 14, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2012, č. j. 48 Az 3/2012 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Marku Janstovi, advokátovi, **se stanoví** ve výši 2400 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2012, č. j. OAM-1/LE-BE02-PA03-2012, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Přezkoumávaným rozhodnutím rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení se podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavuje.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve poukázal na skutečnost, že žalobce v minulosti již třikrát žádal o mezinárodní ochranu. Svou první žádost podal dne 28. 11. 2005, avšak rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2006, č. j. OAM-1031/LE-C09-2005, mu mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 9. 2006. Řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu bylo zastaveno dne 10. 5. 2007. Druhá žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 3. 2008 byla žalovaným shledána nepřípustnou a řízení o ní bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 27. 3. 2008, č. j. OAM-232/LE-BE03-BE07-2008. Žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla dne 22. 8. 2008

zamítnuta Krajským soudem v Praze. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud dne 11. 6. 2009. Potřetí žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 17. 6. 2010, přičemž v žádosti uvedl stejné důvody jako v první a druhé žádosti a žalovaný proto rozhodnutím ze dne 16. 7. 2010, č. j. OAM-229/ZA-06-ZA12-2010, řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Žalovaný po zhodnocení skutečností uvedených žalobcem v pořadí již čtvrté žádosti, jakož i průběhu řízení o ni a po jejich posouzení a porovnání s důvody uváděnými v předchozích řízeních dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly vést v jeho případě další meritorní řízení. Žalovaný zdůraznil, že již v předcházejících řízeních objektivně posoudil obavy, pro které žalobce opustil svou vlast a důvody, pro které není ochoten se do své vlasti vrátit. Poukázal na skutečnost, že na Ukrajinu za ním odcestovala opakovaně i jeho přítelkyně R. M. a pobývala tam s ním dvakrát více jak jeden měsíc, takže ani jí prezentovaná péče o nemocnou matku není patrně akutní. Vzniklé potíže s násilným jednáním soukromých osob měl žalobce možnost ve své vlasti řešit za pomoci tamních orgánů a institucí, což ostatně může i v případě svého dalšího návratu do vlasti. Žalobce podle žalovaného v souvislosti s motivy své žádosti o mezinárodní ochranu opět uvedl pouze jediný důvod, a to snahu zlegalizovat si v České republice pobyt, aby zde mohl žít se svou přítelkyní a nebyl nucen vrátit se na Ukrajinu, kde se obává jednání lidí, jejichž trestnou činnost nahlásil policii a kteří mu proto v minulosti způsobili příkoří.

Krajský soud se s tímto posouzením věci ztotožnil a v kasační stížností napadeném rozsudku konstatoval, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, čímž naplnil ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a žalovaný proto postupoval správně, pokud řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle které mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť jeho vycestování do země původu by mu znemožnilo rodinný život a bylo by tak v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Shledal totiž, že žalobce může realizovat rodinný život na Ukrajině, což není vyloučené s ohledem na postoj jeho přítelkyně, anebo legalizací svého pobytu podle zákona o pobytu cizinců.

Proti rozsudku krajského soudu ze dne 14. 3. 2012, č. j. 48 Az 3/2012 – 28, podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. S ohledem na tento návrh Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 29. 5. 2011, č. j. 4 Azs 25/2012 – 18, ustanovil pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Marka Janstu, LL. M., advokáta.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana

stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vyjádřil přesvědčení, že důvody, které uvedl v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, měly být posuzovány meritorně. Rodinný život cizince totiž může za určitých okolností být důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Stěžovatel namítal, že by jeho případné vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Poukázal na skutečnost, že v České republice navázal vztah se slečnou R. M., s níž žije ve společné domácnosti a za dobu svého pobytu je již plně integrován a hovoří plynule česky. Nucené vycestování by tak podle stěžovatele představovalo citelný zásah do jeho rodinného života a představovalo by porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle stěžovatele žalovaný správní orgán i krajský soud nesprávně zhodnotily otázku možného udělení doplňkové ochrany. Stěžovatel požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2012, č. j. 48 Az 3/2012 – 28, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že Ukrajinu opustil naposledy v polovině října roku 2010 z důvodu pronásledování pramenícího z jeho minulosti v této zemi. Dále poukázal na skutečnost, že v České republice má dlouhodobý vztah s družkou, se kterou se chce oženit. Z uvedených důvodů stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Z provedené rekapitulace je zřejmé, že stěžovatel považuje rozhodnutí žalovaného za citelný zásah do svého rodinného života, přičemž v této souvislosti namítá nesprávnost

postupu žalovaného správního orgánu i krajského soudu při zhodnocení otázky možného udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel rovněž vyjádřil přesvědčení, že jeho případné vycestování by bylo jednoznačně v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

Nutno souhlasit se žalovaným i s krajským soudem, že tytéž skutkové okolnosti týkající se jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ať už ve formě azylu, či doplňkové ochrany vznesl stěžovatel již v předchozích žádostech a byly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních správních i soudních a byly tak naplněny důvody nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu a žalovaný proto právem řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Možno v tomto směru odkázat na ustálenou soudní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74 a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, podle něhož: *správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastaví.*

Stěžovatel již v předchozích řízeních tvrdil zásah do jeho rodinného života s odkazem na svou silnou vazbu ke své družce (občance České republiky), přičemž v předchozích řízeních byla tato otázka vypořádána. Nově namítá pouze to, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

Nejvyšší správní soud nad rámec potřebného odůvodnění k této námitce, která však není uváděním nových skutečností, jež nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím (předchozích) pravomocně ukončeném řízení, ale námitkou nesprávného právního posouzení věci, předesílá, že otázkou zásahu do rodinného života a tím, za jakých situací by tento představoval porušení mezinárodních závazků České republiky podle § 14a zákona o azylu se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již mnohokrát zabýval. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, zdejší soud uvedl, že *„ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu* (...) *a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění*

extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98)." V rozsudku č. j. 2 Azs 24/2010 – 90, ze dne 6. 8. 2010 konstatoval, že „*za „vážnou újmu" se bude považovat i situace, pokud by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Tradičně půjde např. o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy.*" V takovém případě je ale nezbytné zkoumat intenzitu tohoto zásahu, neboť při absenci definice pojmu „rodinný život" je jeho chápání Evropským soudem pro lidská práva poměrně široké. Je proto třeba zvážit zejména možný extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy (viz k tomu výše již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 5/2009 - 58).

Z další judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy chrání především § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území ČR v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu. Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (viz již zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71).

V posuzované věci žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby k občanům České republiky, stejně jako případné sdílení společné domácnosti, či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami, neznamená ještě automaticky shledání nemožnosti vycestování cizince (ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců), který je předmětem řízení o správním vyhoštění. Jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který v minulosti tuto otázku mnohokrát řešil, muselo by se jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. Žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatel dlouhodobě pobývá na území České republiky neoprávněně a opakovaně se vyhýbal vycestování i přesto, že mu bylo již od roku 2005, kdy se shodou okolnost seznámil se svou družkou, opakovaně uloženo správního vyhoštění, trestní příkaz o vyhoštění a vydávány výjezdní příkazy. Nucené deportaci se snažil vyhnout změnou totožnosti, což se mu zpočátku dařilo. Stěžovateli i jeho družce muselo být již v době navazování vztahu v roce 2005 zcela jasné, že stěžovatel zde pobývá neoprávněně bez platného povolení a že kdykoliv může nastat doba, kdy bude muset Českou republiku opustit. Muselo jim být (a dle jejich vyjádření také bylo) zcela jistě známo, že se zde stěžovatel zdržuje s tím, že je v České republice zařazen v evidenci nežádoucích osob. Stěžovatel a jeho družka hovořili o svém

vztahu a uváděli, že stěžovatelův návrat do země původu by pro ně nemusel být velkou překážkou, protože družka stěžovatele je ochotna svého druha v případě nucené deportace následovat. Žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatel se opakovaně na Ukrajinu vracel, vstupoval do řízení s místními úřady a nelze tudíž v jeho případě vůbec hovořit o ztrátě zázemí na Ukrajině nebo dokonce o nějakém nebezpečí ze strany státních orgánů země. Stěžovatelova družka také jednoznačně uvedla, že kdyby její druh musel odjet na Ukrajinu, odjela by s ním. Tvrzená nutnost péče o nemocnou matku družky stěžovatele není podle žalovaného zásadní, neboť družka stěžovatele na Ukrajině již opakovaně pobývala a vždy se jednalo o pobyt delší než jeden měsíc. Podle žalovaného tak stěžovatel svůj vztah k družce může nadále realizovat z místa, kde bude mít povolen pobyt a po uplynutí doby stanovené pro jeho zákaz pobytu na území České republiky se za ní může vrátit. Žalovaný zohlednil nejen samotnou existenci vztahu stěžovatele s družkou, dobu jejich společného soužití na území České republiky, ale také možnost stěžovatelovy zpětné integrace a vedení běžného života v zemi jeho původu. Žalovaný dospěl k závěru, že návrat do země původu by pro stěžovatele nebyl komplikovaný a v případě stěžovatele tak převažují zájmy na ochraně veřejného pořádku nad ochranou jeho soukromého života v České republice, který může pokračovat i na Ukrajině. Stěžovatel podle žalovaného ostatně neuvedl žádnou překážku pro svůj návrat na Ukrajinu, kterou by nemohl řešit s orgány a institucemi země svého původu. Dosavadní pobyt stěžovatele na území České republiky nelze považovat za takový stupeň integrace, který by neumožňoval jeho návrat do vlasti. Žalovaný uzavřel, že návrat stěžovatele do jeho země původu nebude vzhledem k výše uvedeným skutečnostem zásahem nepřiměřeným.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný se rodinným životem stěžovatele na území České republiky podrobně zabýval a náležitě odůvodnil svůj závěr, že snahu stěžovatele zůstat v České republice se svou družkou nelze podřadit pod hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem, a ani poté v řízení před soudem, neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti, ani jiné skutečnosti, které by odůvodňovaly přednostní aplikaci mezinárodní smlouvy ve smyslu čl. 10 Ústavy. Rovněž krajský soud se otázkou rodinného života stěžovatele zabýval (byť tak učinil velice stručně) a dospěl k závěru, že stěžovatel může realizovat rodinný život na Ukrajině (což vzhledem k výše uvedenému postoji jeho přítelkyně ke společnému životu v této zemi není vyloučené), nebo v České republice, za předpokladu, že vyhoví zákonným podmínkám tím, že zlegalizuje svůj pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Krajský soud při posouzení věci postupoval správně, neboť stěžovatel neuvedl v řízení před žalovaným ani poté v soudním řízení žádné důvody, které by naznačovaly, že pouhým vycestováním z území České republiky by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života. Jedinou skutečností, kterou na podporu své argumentace stěžovatel uváděl, byl jeho vztah s družkou; v posuzované věci však nebyl zjištěn žádný důvod, proč nemůže tento rodinný život společně se svou družkou realizovat na Ukrajině. Stěžovatel sice poukazoval na nutnost péče družky o její nemocnou matku, Nejvyšší správní soud má však stejně jako žalovaný za to, že tato skutečnost není zásadní, neboť družka stěžovatele na Ukrajině již dlouhodobě pobývala, přičemž ve vysvětlení podaném v trestním řízení uvedla, že kdyby stěžovatel musel odjet na Ukrajinu, odjela by s ním.

Z citované judikatury vyplývá, že v případě stěžovatele by rozpor s čl. 8 Úmluvy měly primárně posoudit příslušné orgány v řízení o správním vyhoštění (srov. již citovaný

rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Stěžovateli již bylo správní vyhoštění uloženo a nesouhlasí-li s jeho závěry v uvedeném, měl v prvé řadě využít prostředky zákona o pobytu cizinců (např. odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění a následný soudní přezkum) za účelem posouzení dopadu vyhoštění na realizaci svého rodinného a soukromého života. Některé zásahy do rodinného a soukromého života zákon o pobytu cizinců umožňuje znovu posoudit i u pravomocných rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zákona o pobytu cizinců), tedy i pokud stěžovatel opravné prostředky nepodal či nebyl v odvolání a soudním přezkumu úspěšný.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že právní otázka aplikace čl. 8 Úmluvy v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu již byla jeho dosavadní judikaturou plně vyřešena, krajský soud postupoval plně v souladu s touto judikaturou a nedopustil se tak vady uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Marku Janstovi, advokátovi, který mu byl k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2012, č. j. 4 Azs 25/2012 – 18, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkon tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. jeho odměna nezvyšuje o částku odpovídající této dani. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 2400 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu